

[Justitsministeren.]

med hensyn til arvelovgivningen gå ind på en almindelig diskussion om, hvilke levedmuligheder regeringen i almindelighed og undertegnede i særdeleshed har politisk talt, idet jeg går ud fra, at det svar, jeg har givet, er tilstrækkelig beroligende for dem, der måtte vente på en ny arvelov med utålmodighed.

Jeg kommer så til det ærede medlem hr. Elmquist, hvis iøvrigt stilfærdige tale jo gnistrede af sagkundskab. Det ærede medlem var først noget betænkelig ved § 1, stk. 1, nr. 1 a, med hensyn til bestemmelsen om, at grundbeløbet skulle være så lavt som 200 kr. Det er jeg naturligvis meget villig til at diskutere i udvalget. Hvorledes man har tænkt sig udlånsvirksomheden organiseret fremtidig — det næste problem, som det ærede medlem rejste —, kan vi jo også drøfte i udvalget, men jeg skal gerne straks henlede overformynderens opmærksomhed på dette spørgsmål og udbede mig en nærmere erklæring herom til brug for udvalget.

Også det næste spørgsmål vil det være naturligt at drøfte i udvalget, nemlig om der kan gives overformynderiet noget friere hænder, altså om man kan undgå at lægge afgørelserne op til justitsministeriet. Jeg er ganske vist ikke helt sikker på — det skal nu ikke opfattes som en insinuation, det ligger jo langt fra mig —, at det ærede medlem ville være gået ind for dette forslag med samme styrke, hvis han selv var justitsminister, men det tør jeg ikke svare noget afgørende på. På forhånd er jeg noget betænkelig ved at gå den vej; men jeg vil naturligvis meget gerne diskutere det i et udvalg. Det samme gælder spørgsmålet om, hvorfor kontante penge ikke kan båndlægges i vedkommende bank, og hvorfor udlånsrenten skal fastsættes af overformynderiet, medens lodtagernes rente — eller indskydernes, som det ærede medlem foretrækker at kalde dem, hvad jeg ikke har noget imod — skulle fastsættes af justitsministeriet. Det er jo altsammen spørgsmål, som i høj grad egner sig til nærmere drøftelse i et udvalg.

Det ærede medlem hr. Malchau skal jeg takke, fordi han i det store og hele var tilfreds, også med kompetencefordelingen og specielt med reglerne i § 9, som jeg forstod det ærede medlem hr. Elmquist ikke var så glad for.

Det ærede medlem frøken Anna Westergaard vil jeg også takke for den venlige modtagelse. Spørgsmålet om § 6, stk. 4, angående dødsfald eller andre tvingende grunde

kommer vi vist nemt til klarhed over i udvalget.

Elmquist: Den højtærede justitsministers udtalelser giver jo ikke anledning til mange svarbemærkninger, for den højtærede minister gjorde det, som jeg synes, meget rigtige, at han henviste de forskellige spørgsmål til drøftelse i udvalget.

Jeg vil gerne sige, at når jeg her ved første behandling, som jeg også har gjort det ved andre førstebehandlinger, har rejst en række spørgsmål, som jeg i og for sig kunne have ventet med til udvalget, er det i en ganske bestemt hensigt, nemlig den, at den højtærede justitsminister og også overformynderen kan være forberedt på, at disse spørgsmål vil komme til drøftelse. Jeg synes, det er meget vigtigt, at den højtærede justitsminister og overformynderen får kundskab derom allerede nu, da man har givet til kende, at man meget gerne ser lovforslaget ført igennem inden den 1. juli 1950. Det har altså været hensigten med at rejse spørgsmålene her, og den gnistrende sagkundskab, jeg samtidig er kommet til at give til kende, ved jeg at min kære kollega, den nuværende højtærede justitsminister, kun vil glæde sig over at jeg har fået lejlighed til at vise.

Den højtærede justitsminister turde ikke insinuere, at jeg ville have indtaget et andet standpunkt med hensyn til at foreslå flere sager, bl. a. om frigivelse og båndlæggelse, henlagt til overformynderiets endelige afgørelse. Jeg forstår ikke, hvorfor den højtærede minister siger „insinuere“, for den højtærede minister giver sig jo aldrig af med at insinuere. (*Justitsministeren* [Steincke]: Nej, antyde!). Nå, der skulle være brugt ordet „antyd“, det bliver det altså rettet til. Jeg kender ikke til, at den højtærede justitsminister giver sig af med at insinuere, så derfor forstod jeg slet ikke den bemærkning. Jeg vil gerne have lov til at sige, at det er skam et spørgsmål, jeg selv har haft meget under overvejelse, da jeg sad som justitsminister, om der ikke var en del af disse sager, som kunne afgøres endeligt af overformynderiet. Det er imidlertid et rent sagligt spørgsmål, som kan drøftes i udvalget. Jeg vil også gerne allerede nu, så at man kan forberede sig på det, da det gælder om at få sagen så hurtigt igennem, spørge, om vi kan få at vide, hvor mange sager af den slags der går fra overformynderiet til justitsministeriet, og hvor mange afgørelser der bliver ændret der, for at man kan se, om der ikke kan ske en forenkling. Det, der er mit formål med at rejse spørgsmålet her, er at bidrage